

KAKO JE ROĐENA EL-KAIDA

Peti nastavak

Napisao: Imam Eš-Šerif, poznatiji kao dr. Fadl

Prijevod: muftija Ševko ef. Omerbašić

BUDUĆNOST SUKOBA U AFGANISTANU

Dr. Fadl predviđa pobjedu Talibana i njihov povratak na vlast u Afganistanu. Svoja predviđanja temelji na realnim procjenama, a ne na željama, kako kaže. Tvrdi da unatoč golemoj tehničkoj i tehnološkoj prednosti, Amerika nema realne šanse dobiti rat u ovoj zemlji, osim ako bi upotrijebila nuklearno oružje, a ta očekivanja nisu realna.

U Afganistanu se ne ratuje protiv Talibana, tu se ratuje protiv geografije. I zato još nitko ovdje nije dobio rat. Jer, protiv ovih planina i strmina još nisu izmišljene razorne bombe. A upravo u takvim predjelima žive afganistanski borci, birajući gdje i kad će napasti neprijatelja.

On tvrdi da, na temelju desetogodišnjeg iskustva suradnje s Talibanima, da Talibani spadaju u najbolje gerilce na svijetu i da im američke specijalne jedinice poput Delte i ostalih nisu dorasle u gerilskom ratovanju.

U svome djelu dr. Fadl posebno naglašava suradnju pakistanskih obavještajnih službi s Talibanima koji im pružaju svu moguću organizacionu, političku i logističku podršku.

Na početku petog dijela knjige dr. Fadl govori o pet vrsti ratovanja:

- tradicionalni rat,
- gerilski rat,
- narodna oružana revolucija,
- građanski rat i
- specijalni rat.

Talibanski borci su prošli sve vrste ratova i u tomu su bez premca.

Usame bin Ladin je opisao Talibane, prije terorističkog napada na SAD, kao snagu koja je jedina kadra nositi islamsku zastavu. Njegov bliski suradnik Ejmen Ez-Zavahiri kaže za Talibane da: *predstavljaju vrhunac islamskog borca ovih vremena.*

Talibanska vlast je pala pod udarima američke ratne mašinerije mjesec i pol nakon početka rata, 7. 10. 2001. godine.

Njihova vlast je pala prije svega zahvaljujući velikoj izdaji Usame bin Ladina i njegovog zaštitnika mula Muhammeda Omera. Dr. Fadl međutim tvrdi da Bin Ladinova obmana mula Omera nije bila samo 11. 9. 2001. godine.

Prije toga on je nagovarao, i uspio nagovoriti mula Omera da odbije ponudu Amerike da kroz Afganistan izgradi naftovod kojim će biti transportirana nafta iz zemalja srednje Azije. Taj bi naftovod završavao na obalama Arapskoga mora.

Talibanima je bio jako potreban taj naftovodu, budući da bi sa njim riješili brojne probleme, što bi vodilo poboljšanju njihovih odnosa s međunarodnom zajednicom.

Svjedoci potvrđuju da je Bin Ladin angažirao sve snage kako bi nagovorio mula Omera da odbije američku ponudu. Koji su razlozi iza toga stajali nije teško pogoditi: ili je prevladao njegov strah da se Talibani približe Americi i drugim zapadnim zemljama, ili su iza toga bili naftni interesi Zaljevskih zemalja.

Poznato je također da je Amerika, kao i ostale zapadne zemlje, uvele sankcije Talibanima odmah nakon terorističkog napada na američko Veleposlanstvo u Nairobiju u Keniji 1998. godine.

Nakon što su UN uveli sankcije Talibanima, gospodarsko stanje u zemlji je bilo neizdrživo. Zemlja je u ratu teško stradala i bez temeljnih državnih institucija. Bin Ladin je uporno inzistirao kod mula Omera da se likvidira sjevernjački lider Ahmed Šah Mes'ud. Ne zna se točno tko ga je ubio, ali je gotovo sigurno da je atentat na njega organizirao Bin Ladin.

Šah Mes'ud je ubijen dva dana prije američkog napadaja na Afganistan, to jest 9. 9. 2001. godine. On je ovim ubojstvom namjeravao reducirati srdžbu koju će izazvati teroristički napad na SAD 11. 9. 2001., a koju je krio od vodstva Talibana. Unatoč činjenici da mu je mula Omer zabranio da sa teritorija Afganistana napada Ameriku, Bin Ladin nije poslušao i učinio je to što je učinio.

S obzirom na iskustva iz protekle dvije terorističke akcije u Nairobiju i Daruselamu, Bin Ladin nije očekivao žestoku reakciju Amerike, niti je očekivao okupaciju Afganistana.

S druge strane ubojstvo Šaha Mes'uda izazvalo je burnu reakciju njegovih pristalica koji su odlučili osvetiti se Arapima i Talibanima. Zato su se odlučili priključiti Amerikancima u napadaju na Talibane, što je još više otežalo njihov

položaj i stanje. Osvetničke akcije, nakon pada talibanske vlasti, predvodio je čuveni general Rašid Dostum.

Navedeni razlozi pada vlasti Talibana može se reći da su javni i da su poznati najobičnijem promatraču.

Ima međutim i drugih razloga koji nisu na prvi pogled shvatljivi. O tim razlozima i Kur'an govori u suri El-Kasas u 59 ajetu: *59 Allah ne uništava krajeve prije nego im pošalje poslanika koji će im čitati Božje znakove, niti ćemo ih kažnjavati osim ako su zločinci**

Talibani su izgubili vlast koncem 2001. godine teškom greškom Bin Ladina i njegovih istomišljenika, ostavljajući ih da plaćaju visoku cijenu te grešaka.

Talibani su se nakon okupacije zemlje brzo prestrojili. Tako, na primjer prvu gerilu protiv Amerikanaca poveo je Hikmetijar, i to za manje od godine dana.

Afganistanski narod bio je i ostao najveći pomagač gerilske oslobodilačke vojske. Iako i sam siromašan, pružao je svesrdnu i nesebičnu podršku osloboditeljima.

Gerilci Talibani svojim su dugogodišnjim iskustvom pokazali da je rano govoriti o njihovom uništenju. Danas deset godina nakon početka rata njihov je položaj vrlo stabilan, u tolikoj mjeri da im službeni američki autoriteti nude pregovore o miru.

Promatrači afganistanskog rata pretpostavljaju da nekoliko bitnih činilaca ide u korist Talibanima:

1. Vjerski element je po autoru vrlo bitan, jer su Talibani prije toga imali iskustvo islamskog džihada. Također su imali i golemo iskustvo vjerskih reformi u društvu. Na tom iskustvu su i osnovali državu koja je funkcionirala bez obzira šta o njoj mislili na Zapadu ili u nekim muslimanskim sredinama. Talibanska vlast je uspjela nametnuti se u sigurnosnom, političkom i svakom drugom obliku. Zakoni koje su Talibani donijeli u cijelosti su iskorijenili kriminal i nemoral, a naročito proizvodnju heroina i drugih opijata. Od 1996. do 2001. godine Talibani su ovladali mnogim sustavima upravljanja. Neki zapadni izvori govore da je kriminal iskorijenjen grubom silom, što apsolutno nije točno. Godine 2000., mula Muhammed Omer donosi fetvu o zabrani sadnje maka iz koga se proizvodio heroin, premda je zemlja bila pod snažnim sankcijama međunarodne zajednice. Da je mislio o zaradi svakako bi dopustio proizvodnju ovoga zla, posebno iz razloga što su potrošači heroina bili uglavnom na Zapadu. Odmah nakon osvajanja vlasti Talibani (to je naziv za studente fakulteta) otvaraju brojne škole vjerske i opće, jer po islamu vjera počiva na znanosti.
2. Pravosuđe se temelji na šerijatu, pravu i pravnoj državi, u kojoj svatko na pravičan način može ostvariti svoja prava. Na taj način mnoge su države svijeta vodile pravične oslobodilačke ratove. Amerika je takav rat vodila protiv engleske okupacije. Francuska je vodila takav rat protiv Njemačke. Slične ratove vodile su i Australija i Kina i Filipini protiv japanske okupacije.
3. Plemenski element ostao je vrlo važan za Afganistan. Pleme ili narod Paštuna čini golemu većinu afganistanskog stanovništva. Kad se tomu dodaju Paštuni u Pakistanu, onda se taj element ne smije nikako

zanemariti. Pakistanski Paštuni za sebe kažu da su postali Pakistanci tek prije 60 godina, odnosno 1947. godine, a do tada su bili Paštuni. Jedan narod koji je podijeljen dvjema državama. Paštuni su međutim muslimani od prije 1400 godina. Poznato je da su Paštuni iz Pakistana privrženiji svojim sunarodnjacima više nego svojoj vladi u Islam Abadu. Spremnost pakistanskih Paštuna u pružanju pomoći sunarodnjacima u Afganistanu je neograničena. Kad je u pitanju sadašnji predsjednik Afganistana, Hamid Karzaji, Paštuni kažu da je došao na okupatorskom tenku, da je nevjernik i takvi ljudi nemaju vjere, iako je on po nacionalnosti Paštun.

4. Narodna potpora borcima Talibana je beskrajna. Bez obzira o kojem se narodu ili etnikumu radilo, svi su spremni dati sve od sebe pomažući Talibane. Bezbroy puta se ostvarilo da stanovnici Afganistana čine sve da im pomognu. Spremni su podnositi goleme žrtve od neprijatelja i ne posustati u podnošenju boli i uvreda samo da pomognu svojim borcima.

5. Geografska konfiguracija zemlje je takva da je stvorena za gerilsko ratovanje. Ima područja na koja se ne može doći automobilima nego samo konjima i magarcima. Tako na primjer planinski lanac Hindokuš koji graniči sa Himalajima, tako je strm da se u njega ne može kročiti ni životinjama, nego samo nogama uz pomoć konopaca. Putovi do tih planinskih predjela tijekom većeg dijela godine pokriveni su snijegom i ledom. Ti predjeli postala su najsigurnija zaštita gerilcima i najveća prepreka Amerikancima. Zato je geografski položaj Afganistana najbolji teren za gerilsko ratovanje, pa se zato i kaže da Amerika u Afganistanu ratuje protiv surovog zemljopisnog okoliša, a onaj koji ratuje protiv takve prirode siguran je gubitnik. Iz povijesti su poznati brojni primjeri takvog ratovanja. Švedska je pokušala ratovati protiv Rusije sa zapadne strane, pa znamo kako se provela. Početkom 19. stoljeća istu je grešku ponovio i Napoleon Bonaparte. Najveću grešku, zbog koje je i izgubio rat, počinio je Hitler ratujući protiv Rusije u surovim stepskim predjelima. Navodno da

je Rusiju moguće osvojiti jedino s istočne strane kao što su učinili Mongoli u 14 stoljeću.

6. Zaostalost koja u stopu prati afganistanski narod, a naročito onaj seoski dio naroda. Još ni do danas nije točno utvrđeno koliko Afganistan ima sela. U neka od njih skoro je nemoguće doći. To stanovnike ove zemlje čini nadmoćnijim nad neprijateljem, makar on bio tako snažan kao što je Amerika. Još je Ibn Haldun ustvrdio, proučavajući stanovnike u Atlaskim planinama, da su divlja plemena u prednosti nad svojim protivnicima iz gradskih sredina, tvrdeći da su daleko nadmoćniji nad svojim neprijateljem.

Afganistanci žive u svojoj zemlji u kojoj nema tvornica, velikih građevina. Afganistanske planine sežu od tri do šest tisuća metara kojima avionske bomba ma koliko bile snažne ne prčinjavaju goleme štete. To dobro znaju Amerikanci koji su na početku rata upotrebljavali strateške bombardere B1 i B2 sa bombama od nekoliko tisuća kilograma. Poznati zapovjednik mudžahida, iz vremena borbe protiv Sovjeta, kaže da su Rusi upotrebljavali sve vrste oružja osim nuklearnog i ništa im nije pomoglo. On kaže da je SSSR pokušavao voditi rat po svojim uvjetima i na kraju je morao pristati voditi ga po uvjetima mudžahida.

Životne potrebe Afganistanaca su u odnosu na potrebe Amerikanaca zanemarive. Talibanskom borcu nije potrebna skupa oprema, a svako oružje u njegovim rukama opasnije je od najmodernijeg američkog. Rusija je spaljivala afganistanska sela misleći kako će ih tako prisiliti na predaju. Unatoč golemim štetama nisu uspjeli, kao što ne uspijevaju ni Amerikanci, koji su počinili goleme zločine nad civilima. I neprestano ih čine. Afganistanci u ovom ratu umiru tiho i bez buke, što nije slučaj kod Amerikanaca, koji kada im pogine vojnik oglašavaju na sva zvana.

7. Široka ratna fronta. U Afganistanu ne ratuju dvije vojske jedna protiv druge. Tamo se vodi rat na cijelom području zemlje. Da bi se sukobila s neprijateljem američka vojska ga mora tražiti po cijelom Afganistanu. S druge strane talibanski borci biraju gdje će napasti neprijatelja, jer znaju gdje su njihove baze. Okupacijske vojske u Afganistanu moraju imati baze i u njima infrastrukturu koja košta, dok s druge strane borcima Talibana takve baze nisu potrebne, pa time nema ni troškova.
8. Vrijeme, materijalne i ljudske žrtve su na strani Talibana. Za njih vrijeme ne predstavlja veliku vrijednost. Talibani ratuju protiv okupatora desetinama, ako ne i stotinama godina. Oni nemaju granice do koje mogu podnositi ljudske i materijalne gubitke. Smrt prihvaćaju kao nešto što je normalno u ovakvim uvjetima. U to sam se osobno uvjerio za vrijeme desetogodišnjeg boravka u Afganistanu kada sam kao liječnik pomagao ranjenima i bolesnim u periodu 1983. do 1993. godine. S druge strane Amerika i njeni saveznici ne mogu podnositi žrtve u nedogled. U slučaju golemih žrtava nailaze na odlučan otpor kod stanovnika u svojim zemljama, a i zakoni rata ograničavaju ih na broj žrtava. Svaki dan produžetka rata za njih znači više žrtava i više potrošenih sredstava.

9. Fenomen samoubojica kod Talibana nadoknađuje nedostatak suvremenog oružja kojim bi se borili protiv neprijatelja. Samoubojice su nevidljive bombe i topovi. Oni se uvlače u neprijateljsku sredinu kao ljudi slični neprijatelju. Aktiviranjem eksploziva siju strah u neprijatelju i predstavljaju jednu od najvećih zagonetki u modernom ratovanju.
10. Golemo vojno iskustvo Talibana koje su stekli za vrijeme oslobodilačkog rata protiv Sovjetskog Saveza. Gerilski rat protiv Amerikanaca i saveznika doveden je skoro do savršenstva. Talibani izvanredno dobro poznaju teritoriju svoje zemlje za razliku od Amerikanaca. Oni imaju u svojim redovima sposobne zapovjednike kao što su mula Muhammed Omer, Dželaluddin Hakani, Hikmetijar i drugi, koji su kao što vidimo, u stanju nadmudriti i najспособnije generale na Zapadu.
11. Povijest kaže da ni jedan okupator u Afganistanu nije uspio u svojim namjerama. To dobro znaju Englezi i Sovjetski Savez. Cijeneći po dosadašnjim rezultatima rata to neće poći za rukom ni Amerikancima i njegovim saveznicima u NATO paktu. Otuda s vremena na vrijeme bojazan koju iskazuju političari za sudbinom ovog zapadnog vojnog saveza.
12. Pakistanska pomoć Afganistanu jedna je od najznačajnijih elemenata u ovom ratu. Poznato je da se oko zemalja u ratu formira savez za i protiv. S obzirom da su Paštuni nastanjeni u obje zemlje, pakistanski nisu nikada prestajali pomagati svoje sunarodnjake u Afganistanu.

Pomoć pakistanskih Paštuna za vrijeme rata protiv Sovjetskog Saveza bila je dragocjena i presudna. Tako je i sada kad Talibani dobivaju gotovo svu pomoć od svojih sunarodnjaka iz Pakistana. Amerikanci pokušavaju presjeći putove pomoći koja stiže iz Pakistana, ali u tome nemaju velikoga uspjeha. U posljednje vrijeme Amerikanci upotrebljavaju bespilotne letjelice, koje uglavnom ubijaju civile.

U krugovima analitičara ovoga rata govori se o dvostrukoj politici Pakistana prema Amerikancima. Javno Amerika je prijatelj Pakistana, i to se stalno ponavlja. S druge strane Pakistan neprekidno pomaže Talibane u znak osвете Americi što se umiješala u afganistanske unutrašnje poslove.

Dok sam boravio u Afganistanu za vrijeme oslobodilačkog rata bio sam svjedok pomoći koja je dolazila iz Pakistana. Nerijetko nam se činilo da bi rat protiv Sovjetskog Saveza mogao biti kraći jer je premoć mudžahida bila očita. Talibanski zapovjednici su odugovlačili s konačnom pobjedom kako bi što više iscrpli neprijatelja. Pakistan je slao svoje oficire da instruiraju afganistanske mudžahide kako upotrijebiti raketno oružje. Tako na primjer znam da je Pakistan poslao u Afganistan dalekometne rakete koje su ispaljivane na Kabul u određenom vremenu kako bi što više psihološki destabilizirale afganistanski režim Nedžibulaha.

Poznato je da stvarni vladar Pakistana nisu političke stranke nego obavještajne službe koje sve niti vlasti drže u svojim rukama od samog osnutka države, to jest 1947. godine. Pakistanske vojne obavještajne službe upozorile su Usamu bin Ladina da Amerika sprema napad na njegovo sjedište nakon terorističkog napada

na Veleposlanstvo u Nairobiju 1998. Tako je uspio izbjeći smrt jer su rakete pale upravo na logor u kome se nalazio.

Razloga zbog kojih se Pakistan ponaša neprijateljski prema Americi ima puno. Amerika je uvela sankcije na isporuku oružja, unatoč činjenici što je Pakistan tijesno surađivao s Amerikom za vrijeme rata protiv Sovjetskog Saveza. Iako je unaprijed platio goleme svote, Amerika je zabranila isporuku aviona.

Američki Kongres je uveo sankcije Pakistanu nakon što je ovaj izvršio probu atomske bombe 1998. godine. Zatim je Amerika proglasila bankrot Banke za pologe i trgovinu, čime je onemogućeno financiranje pakistanskog nuklearnog programa.

Nakon toga Amerika je izvršila odlučujući utjecaj na Pakistan da sudi tvorcu atomske bombe, Abdul Kadiru Hanu. Unatoč činjenici da je on narodni heroj u svojoj zemlji, Pakistan mu je morao suditi. Istodobno Amerika nije poduzela nikakve sankcije protiv Indije iako je za to imala mnogo razloga. Naprotiv Amerika je 2008. godine potpisala s Indijom sporazum o nuklearnoj suradnji, a odbila isti takav potpisati s Pakistanom. Zato je Pakistan bio primoran potpisati sporazum s Kinom.

Pakistan nije zaboravio ni činjenicu da je Amerika srušila režim Talibana koji su bili njegovi štićenici. Za Pakistan su protivnici svi koji nisu pod njegovom kontrolom, makar to bio kao Karazaji koji pripada narodu Paštuna, ali se smatra izdajnikom jer je na vlast postavljen od Amerike.

Pakistan je podržavao Hikmetijara koji je bio blizak pakistanskim obavještajnim službama, a Rabbani je bio sklon Indiji odmah nakon što je postao predsjednikom, 1992., i zato je bio neprihvatljiv za Pakistan. Tako su Talibani postali karta u rukama za igru pakistanskih obavještajnih službi s Amerikom.

Unatoč činjenici što Pakistan nosi naziv Islamska Republika, on nikada nije bio *islamska* od samog njegovog osnutka. To je zemlja laička koja je islam iskorištavala u političke i nacionalne svrhe. Ona je *islamsko* i *nacionalno* stavila u službu borbe protiv hinduskih nacionalista. Pakistan je samo naizgled demokratska zemlja. Njome u stvari vladaju pakistanske vojne i civilne obavještajne službe.

Pakistan je zemlja obilježena s tri politička strateška obilježja zbog kojih se ne može odreći dobrih odnosa s Amerikom, jer oni znače život ili smrt za ovu državu:

Prvo: Neprijateljstvo prema Indiji. Sve do 1947. godine Pakistan, Indija i Bangladeš bili su jedna država, Indija, koju je Velika Britanija okupirala i držala je pod okupacijom oko 100 godina. Prije britanske okupacije na spomenutom prostoru bilo je desetine *imareta* kojima su vladali većina Mongola muslimana. Mongolski vladari su sve do današnjih dana snažno obljubljeni u Pakistanu, u tolikoj mjeri da i danas pakistanske majke daju imena tih vladara svojoj djeci kao na primjer: Orondžezib, Šah Džihan, Ekber Han, Vedžiha Nedžir i druga.

Engleski kolonizatori su za vrijeme okupacije podržavali i preferirali Hinduse jer su muslimani tijekom cijele okupacije vodili protiv njih džihad. Tako su postupno Hindusi preuzeli u Indiji gotovo cjelokupnu vlast. U vlasti su ostali

oni muslimani koji su vjerno služili Britancima kao što je na primjer otac osnivača raskolničke sekte Ahmedija Gulama Ahmeda, Murteda koji je čak slao svoje podanike u gušenje muslimanskih pobuna.

Kad je Velika Britanija odlučila dati Indiji neovisnost muslimani su zatražili svoju neovisnu državu.

Ideju o posebnoj državi muslimana na indijskom potkontinentu dao je pjesnik Muhammed Ikbāl, a podržao ga je poznati vođa muslimanskog preporoda Ebul E'ala El-Mevdudi.

Muslimani su izabrali za svoju državu ona područja na kojima su bili u većini, pa je tako izabran Istočni Pakistan, današnji Bangladeš, te Zapadni Pakistan koji postoji kao Pakistan od 1971. godine, kad je Bangladeš proglasio neovisnost.

Veliki problem između Indije i Pakistana ostao je u pitanju kome će pripasti Kašmir? Sve do danas Kašmir, čije stanovništvo čini velika većina muslimana, predstavlja teški spor između dvije države. Do sada su zbog Kašmira između ove dvije zemlje izbila tri rata, a zamalo da početkom devedesetih nije došlo i do nuklearnog rata.

U pregovorima oko Kašmira bio je postignut sporazum da se ova pokrajina podijeli, ali je Indija na prevaru okupirala cijeli Kašmir. U međuvremenu Indija je uspjela promijeniti strukturu Kašmira tako da on danas ima hindusku većinu.

Prvi predsjednik Pakistana bio je Muhammed Ali Džinah bio je sljedbenik Ismailija, sekte koja se odmetnula od ši'ita pa je tako nepriznata i od sunnita i od ši'ta.

Indija od početka smatra Pakistan odmetnutom zemljom od matice Indije. Da bi mu se osvetila, Indija je potakla Istočni Pakistan da se osamostali i proglasi se Bangladešom (zemlja naroda Bengala). U Indiji je ostalo oko 150 milijuna muslimana, to jest isto onoliko koliko ih ima u Pakistanu. U sve tri države nastale podjelom Indije gotovo je podjednak broj muslimana i Hindusa.

Pakistan je sastavljen od četiri etničke skupine i to: na jugoistoku Sindija, sjeveroistočno Pendžaba, na sjeverozapadu Paštuna i na jugozapadu Beluča. Sve ove četiri skupine stanovnika drži jedinstvenim neprijateljstvo prema Indiji, koja je druge nacije i vjere, odnosno borba da se Pakistanu priključi Kašmir.

Drugo: Drugo pakistansko obilježje je nuklearni program protiv koga je Amerika. Za Pakistan nuklearno oružje je pitanje nacionalne i vjerske časti koji mu omogućava da se nosi sa snažnom i jakom Indijom i ono mu je jedino jamstvo opstanka.

Treće: Vlast u Afganistanu mora biti saveznik Pakistan. Ta se vlast nikada neće udružiti s drugima u zavjerama u okruženju i time postati pakistanski neprijatelj. Pakistan je u paničnom strahu da Indija dođe u Afganistan što bi ugrozilo njegovu sigurnost. Taj pokušaj je bio za vrijeme prvog mandata Karzaija koji je bio dopustio Indiji osnivanje konzulata na granici prema Pakistanu. Pretpostavlja se, također, da je Indija dopustila Izraelu da uspostavi špijunske postaje u Kašmiru, i Pakistan se jako boji da bi moglo

doći do napada na njegova nuklearna postrojenja slično kako se dogodilo 1981. godine kada je Izrael napao irački nuklearni reaktor.

Što se tiče odnosa Amerike i Pakistana, jedini način da udobrovolji SAD je da uđe u savezništvo s njom protiv terorizma, što upravo čine ponajviše vojne obavještajne službe, pa čak i na štetu njegovih velikih saveznika kao što su Paštuni i Talibani.

(Nastavit će se)